

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. október 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A 3 rb. szolgálati visszaélés büntette miatt ... alezredes vádlott ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. november 14. napján kihirdetett Kb.I.113/2015/23. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott 2 rb. szolgálati visszaélésként értékelt cselekményeit 1 rb. előjárói hatalommal visszaélés vétségének [Btk. 450. § d) pont], valamint 1 rb. hivatali visszaélés büntetének [Btk. 305. § c) pont] minősíti.

A vádlottat 200 (kétszáz) napi tétel, napi tételenként 1.500,- (egyezer-ötszáz) forint pénzbüntetésre is ítéli.

A 300.000,- (háromszázezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre változtatja át, melynek során egy napi tétel összege helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

A vádlottal szemben kiszabott büntetéseket halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás:

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. november 14. napján kihirdetett Kb.I.113/2015/23. számú ítéletével ... alezredes vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. a Btk. 441. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati visszaélés büntetében, ezért lefokozásra ítélte. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére. Ellenben 1 rb. szolgálati visszaélés büntette (Btk. 441. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész három napi gondolkodási időt tartott fenn jogorvoslati nyilatkozatának bejelentésére, majd a törvényes határidőn belül a vádlott terhére végrehajtásában felfüggesztett börtönbüntetés kiszabása érdekében fellebbezést jelentett be. A felmentő rendelkezést tudomásul vette. Utóbb csatolta fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a vádlottat a lefokozás mellett határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélje, melynek végrehajtását függessze fel. Álláspontja szerint a vádlott által megvalósított jogellenes magatartások először a beosztotti állomány körében váltottak ki felháborodást, majd pedig a megyei főkapitányságon is. Szolgálaton kívül az állomány tagjához és beosztásához méltatlan magatartást tanúsított. Ezért az önálló katonai büntetés - sem a generális, sem a speciális prevenció elveire figyelemmel - nem elegendő a vádlottal szemben a büntetési célok eléréséhez.

A vádlott és a védő felmentésért jelentettek be fellebbezést, a védő a III. tényállási pont vonatkozásában a felmentő rendelkezés jogcímének megváltoztatása érdekében is fellebbezett. A védő utóbb előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását, amelyben az ítéleti tényállás III. pontja vonatkozásában tudomásul vette a bizonyítottság hiányát a felmentés okaként, és megváltoztatta fellebbezésének irányát. Álláspontja szerint az I. tényállás tekintetében az elsőfokú katonai tanács nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, mert nem indokolta meg, hogy miért ... vallomását fogadta el a tényállás alapjául a vádlott vallomásával szemben. Utalt arra is, hogy a tényállás hiányos, az a bizonyítékok alapján kiegészítendő azzal, hogy „... rendőr főtörzsőrmester és ... rendőr törzsőrmester a piacon érdemi rendőri munkát, forgalomirányítást végeztek.”, továbbá „A piac és a vádlott lakása között igen kis távolság volt, és a ... akcióban résztvevő járőrpáros piacról való elvonulási útja a vádlott lakása előtt vezetett el.”; valamint „A vádlott kislányának kb. 50 másodpercig tartó epilepsziás rohama volt a piacon, amit a vádlott bevezető tünetei alapján előre észlelt”. Kifogásolta, hogy a bíróság a tényállást egy, ráadásul már nyomozati szakban megváltoztatott tanúvallomás alapján állapította meg, és gyakorlatilag minden olyan vallomást elvetett, amely a vádlotti védekezést támasztotta alá. Ugyanakkor nem adta magyarázatát annak, hogy ezen vallomásokot tevő személyek milyen érdekelti viszonyban álltak a vádlottal. Kifejtette továbbá azon jogi álláspontját, hogy a kiegészített tényállás alapján az I. tényállásban rögzített cselekménynek akkor sincs társadalomra veszélyessége, ha a vádlott megkérte volna ... rendőr főtörzsőrmestert a bevásárló kosara hazavitelére, hiszen nem rombolja a társadalom rendőrségbe vetett bizalmát az, hogy a kollégák kisegítik egymást és a rendőri tevékenységet sem akadályozza, ha minden nehézség és kitérő nélkül egy kosarat néhány száz méterre elvisznek. A II. tényállási pont tekintetében részletezte, hogy a bíróság azzal indokolta a vádlott büntetőjogi felelősségét megalapozó tényállás megállapítását, hogy a végig következetesen vallomást tevő ...i rendőr főtörzsőrmester és ...i rendőr törzsőrmester vallomását fogadta el a vádlott védekezésével és az azt alátámasztó tanúvallomásokkal szemben. Utalt arra, hogy ezek a személyek érdekelti viszonyban állnak a vádlottal. A védelmi érvelés szerint azonban adós maradt az elsőfokú bíróság annak megindokolásával, hogy pontosan milyen érdekelti viszonyra tekintettel helyezkedett erre az álláspontra. Mindezek alapján elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítéletet az I. és II. tényállási pontok vonatkozásában és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra; másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését kérte oly módon, hogy a vádlott a rendőri pályafutását folytatni tudja. E körben hivatkozott arra, hogy a vádlott 34 éve rendőr, ez a hivatás az élete, és nemcsak életpályája szakadna meg, hanem a két kiskorú gyermekének az eltartása is jelentősen megnehezülne, hiszen közeledve a 60 életéve felé az elhelyezkedése gyakorlatilag lehetetlen.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1193/2016/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítésekkel tartotta fenn. Kifejtette, hogy a bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, mérlegelési jogkörében állapította meg a tényállást, amely felülbírálatra alkalmas. Hangsúlyozta, hogy a bíróság indokolási kötelezettségének is részletesen eleget tett, s így a mérlegelésen alapuló, megalapozott tényállás megváltoztatására nincs törvényes ok. Ezért a védő által bejelentett, a tényállást felmentés érdekében támadó fellebbezés nem vezethet eredményre. Utalt arra is, hogy a III. tényállással kapcsolatban törvényesen került sor bizonyítottság hiányában a felmentésre. Hangsúlyozta, hogy a katonai tanács okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban részben tévedett a bűncselekmények jogi minősítésekor. Egyetértett az I. tényállás alapján a vádlott cselekményének jogi minősítésével, vitatta azonban a II. tényállásban írt cselekmény minősítését, amikor a bíróság a szolgálati visszaélés büntettének elkövetését róta a vádlott terhére. Álláspontja szerint a következetes bírósági gyakorlat értelmében hivatali visszaélés büntette megállapításának van helye, ha a hivatalos személy a hivatali állásából adódó befolyást, függőséget,

közhatalmi jogosítványokat gyakorolva személyes célokra kívánja felhasználni, oly módon, hogy az a hivatali szerv törvényes működésébe vetett közbizalmat veszélyezteti. Kifejtette, hogy a II. tényállás alapján nem kétséges, hogy a vádlott rendőrkapitányság vezetőjeként, mint hivatalos személy azzal a cselekményével, hogy hivatali helyzetét felhasználva arra próbálta rávenni beosztottait, hogy polgári személyekkel szemben közfeladatuk ellátása körében ne tegyenek intézkedést, amivel a célja e személyek részére jogtalan előny szerzése volt, a Btk. 305. § c./ pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettét követte el. Megjegyezte azt is, hogy egységként értékelhető az a cselekmény, melynek elkövetésével a hivatalos személy különböző személyeknek szerez jogtalan előnyt, továbbá befejezett a cselekmény a jogtalan előny tényleges megszerzése nélkül is a hivatali helyzettel való egyéb visszaéléssel. A büntetés kiszabása körében kifejtette azon álláspontját, hogy a katonai tanács nem vette figyelembe kellő súllyal azt, hogy a vádlott cselekményei a saját alárendelt állománya körében rombolták a rendőrség törvényes működésébe vetett bizalmat. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet változtassa meg, az ítélet II. tényállásában írt cselekményt minősítse rb. hivatali visszaélés büntettének, a vádlottal szemben a lefokozás mellett szabjon ki börtönbüntetést, amelynek végrehajtását próbaidőre függessze fel, egyebekben hagyja helyben a határozatot.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelenlévő képviselője fenntartotta írásbeli álláspontját. Kiemelte, hogy az elsőfokú katonai tanács az I. és II. tényállást közvetlen tanúk vallomásától túl a közvetett tanúk vallomására is figyelemmel állapította meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében állapította meg a történeti tényállást, amely felülbírálatra alkalmas, indokolási kötelezettségének is részletesen eleget tett, az a logika szabályainak megfelel. Érvelése szerint a felmentésre vonatkozó vádlotti fellebbezés nem vezethet eredményre és a tényállás felderítettsége miatt a megalapozatlanságra hivatkozó védői fellebbezés sem foghat helyt. Hangsúlyozta, hogy a II. tényállási pontban írt cselekmény helyesen hivatali visszaélés büntette jogi álláspontját eseti döntések felhívásával támasztotta alá. Az írásban előterjesztett indítványait fenntartotta.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő perbeszédében fenntartotta az írásbeli beadványában foglaltakat, annak lényegét összefoglalta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú katonai tanács csak a védencére terhelő bizonyítékokkal foglalkozott, de nem adta magyarázatát annak, hogy a védenccé állításait alátámasztó vallomásokat miért nem fogadta el. Álláspontja szerint az ítélet felülbírálatra nem alkalmas, ezért fenntartotta elsődleges indítványát, amely az ítélet hatályon kívül helyezésére irányult az indokolási kötelezettség hiánya miatt. Kérte a fellebbviteli bíróságtól, hogy foglalkozzon a cselekmény társadalomra veszélyességének kérdésével is az I. tényállás tekintetében. Másodlagos indítványa a büntetés enyhítésére, megrovás intézkedés alkalmazására irányult.

A vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt, a rendőri esküjét mindig megtartotta, ezért elsődlegesen a felmentését kérte, egyebekben csatlakozott a védőjéhez.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be. 348. § (2) bekezdésében írt korlátozásra figyelemmel a fellebbezéssel támadott az I. és II. tényállás tekintetében bírálta felül. Felülbírálata nem terjedt ki az ítélet felmentő rendelkezésére, mivel azt joghatályos fellebbezés nem támadta.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács megsértette a Be. 278. § (1) bekezdésében írt rendelkezést, amikor hét hónappal az ügy érkezése után intézkedett annak kitűzésére. Megállapítható azonban, hogy ez az eljárási szabálysértés nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta. Kihallgatta a vádlottat, a tanúkat, a közvetett tanúkat, orvosszakértőt rendelt ki, orvosszakértői véleményt és a releváns okirati bizonyítékokat ismertette.

A vádlott érdemi védekezést terjesztett elő mind az I., mind a II. tényállási pont vonatkozásában, kategorikusan tagadva bűnösségét. Az elsőfokú bíróság ellenőrizte a vádlott védekezését, és nem tévedett, amikor a vádlott védekezésével szemben a I. tényállásban írtakat rendőr főtörzsőrmester tanú vallomására alapította. Ítéletében megindokolta, hogy miért a tanú vallomását fogadta el, utalva az azt alátámasztó közvetett tanúvallomásokra is. Az elsőfokú katonai tanács egy zárt logikai lánc mentén jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott magáncélra vette igénybe alárendeltjét.

A II. tényállás vonatkozásában sem értett egyet a fellebbviteli bíróság a védelem érveivel. Az elsőfokú bíróság helyesen ...i és ...i tanúk vallomására alapította a tényállást, mely tanúvallomások közvetlen bizonyítékok. Az, hogy az eset után kik szereztek arról tudomást, hogy a vádlott utasításáról, hogy a polgármestert és ..., ha arra mennek ne szondáztassák meg, hogyan terjedt el ennek híre, erről a közvetett tanúk adtak számot a vallomásukban, ami szintén releváns. Ez utóbbi körülményeket éppen ezért helyesen vette figyelembe az elsőfokú katonai tanács. Az elsőfokú bíróság az általa kihallgatott tanúk vallomásai, az azt megerősítő közvetett tanúvallomások, és az ismertetett iratok alapján a vádlott védekezésével szemben terhelő tényállást állapított meg ítélete 2. és 3. oldalán. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a logika szabályai szerint értékelte a bizonyítékokat, indokolási kötelezettségének eleget tett. Az ítélete mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa elfogadta felülbírálata alapjául.

A másodfokú bíróság a vádlott felmentése és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében előterjesztett fellebbezést nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság az általa okszerűen mérlegelt bizonyítékok alapján megalapozott tényállást állapított meg. A másodfokú eljárásban a vádlott és védője új bizonyítékokra, illetve új tényre nem hivatkozott, nem merült fel továbbá olyan körülmény, amely miatt a másodfokú bíróság további bizonyítási eljárás lefolytatását tartotta volna szükségesnek. A Be. 351. § (1) és a Be. 352. § (3) bekezdésében meghatározott bizonyítékok felülmérlegelését tilalmazó rendelkezések alapján a másodfokú bíróság irányadónak tekintette az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást. Ezért a vádlott és védője által a bizonyítékok újraértékelése útján eltérő tényállás megállapítására és ezen keresztül a vádlott felmentésére, valamint az indokolási kötelezettség hiánya miatt a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, tévedett azonban a bűncselekmények jogi minősítése tekintetében.

Az irányadónak tekintett I. tényállás lényege szerint a vádlott, mint a rendőrkapitányság akkori vezetője arra utasította a megyei szintű szolgálatban lévő beosztottját, hogy a piacnál a bevásárló kosarát szolgálati gépjárművel a lakására szállítsa.

A Btk. 441. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati visszaélés büntettét az követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon, illetve jogtalan előnyt szerezzen, szolgálati hatalmával vagy helyzetével visszaél, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg.

A Btk. 450. § d./ pontjába ütköző előjárói hatalommal visszaélés vétségét pedig az, aki előjárói hatalmával visszaélve alárendeltjét magáncélra igénybe veszi.

Az előjárói hatalommal visszaélés vétségének megállapításánál az alárendeltet „magáncélra igénybe veszi” elkövetési magatartás megvalósul az alárendelt minden olyan munkáltatásával, olyan feladatok elvégzésével, amelyeknek ellátása nem tartozik annak kötelezettségei közé, s amelyeknek végrehajtására az előjáró jogszerűen nem adhatna parancsot. (EBH2000. 286.)

A szolgálati visszaélés büntette három évig, az előjárói hatalommal visszaélés vétsége egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A szolgálati visszaélés büntette ugyanakkor súlyosabb büntetési tétellel fenyegetett szubszidiárius bűncselekmény. E két bűncselekmény elhatárolása szempontjából a specialitás elve háttérbe szorítja a konszumpció elvét, ezért az enyhébben büntetendő, de a speciálisabb, több ismérvvel jellemzett előjárói bűncselekményt kell megállapítani a vádlott terhére.

A Btk. változtatott a katonai bűncselekmények büntetési tételein, nem követte az 1978. évi IV. törvény rendszerét, amelyben az előjárói bűncselekmények minősített eseteinek büntetési tételei magasabbak voltak, mint a szubszidiárius szolgálati visszaélés vétségének két éves büntetési tétele, ami miatt e bűncselekmények halmazata fel sem merült. A másodfokú bíróság irányadónak tekintette a bírói gyakorlatban kimunkált következő elvet. A BH2010. 179. eseti döntése szerint a szolgálati visszaélés vétségének és az azzal egyidejűleg megvalósított vagyon elleni bűncselekményeknek a halmazata látszólagos: amennyiben az utóbbi bűncselekmény büntetési tétele a szolgálati visszaélésnél súlyosabb, az alaki halmazatot a szubszidiaritás, amennyiben azonos vagy enyhébb, úgy a specialitás kűszöböli ki, ezért csak a vagyon elleni bűncselekmény állapítható meg az elkövető terhére. Az előzőekre is figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja szerint jelen ügyben ezért a specialitás elve alapján az enyhébb büntetési tétellel fenyegetett, de több ismérvvel jellemzett előjárói bűncselekmény megállapításának van helye.

Nem értett egyet e tényállás vonatkozásában azzal a védői érveléssel sem, hogy nincs társadalomra veszélyessége az ott írt cselekménynek. A katonai bűncselekmények védett jogi tárgya a katonai szervezet rendeltetésszerű működéséhez fűződő társadalmi érdek, ami a katonai rend és fegyelem fenntartása útján valósult meg. A vádlott cselekményének társadalomra veszélyessége abban rejlik, hogy az előjáró és alárendelt közötti elvtelen viszony kialakítására adhat alapot, amely ezáltal sérti a védett jogi tárgyat. A cselekmény konkrét társadalomra veszélyessége pedig abban is áll, hogy az igénybe vett rendőrök megyei szintű szolgálatból lettek elvonva, továbbá széles körben elterjedt, hogy a városi rendőrkapitány megteheti, hogy a kosarát szolgálatban lévő rendőrökkel vitesse haza. Mindez rombolja az előjárói tekintélyt, ami visszahat a szervezet rendeltetésszerű működésének fenntartásához. A vádlott védekezésével kapcsolatban nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy miért nem a beteg kislányát és magát vitette haza az egészségügyi problémát észlelve a vádlott.

Az előzőekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a vádlott I. tényállásban írt cselekményét 1 rb. a Btk. 450. § d./ pontjába ütköző előjárói hatalommal visszaélés vétségének minősítette, mivel e cselekmény valamennyi tényállási eleme megvalósult.

A II. tényállásban írt cselekmény jogi minősítése tekintetében a fellebbviteli bíróság osztotta az ügyészség álláspontját. A szolgálati visszaélés és a hivatali visszaélés elkövetési magatartásai azonosak. Védett jogi tárgyuk azonban eltérő, és a bűncselekmények hatóköre is különböző. A hivatali visszaélés a közhatalmat gyakorló hivatalos személy, a szolgálati visszaélés a szolgálati hatalmát gyakorló katonai visszaéléseivel szemben kíván védelmet nyújtani. Előfordulhat azonban, hogy a katonai egyben hivatalos személynek is minősül. Az, hogy melyik bűncselekmény valósul meg, attól függ, hogy cselekménye melyik védett jogi tárgyat támadja. Jelen ügyben a vádlott az irányadó tényállás szerint a rendőrkapitányság vezetőjeként a Btk. 459. § (1) bekezdés 11/k. pontja alapján hivatalos személynek minősült hivatali helyzetét felhasználva arra próbálta rávenni a beosztottait, hogy polgári személyekkel szemben közfeladat ellátása körében ne tegyenek intézkedést, amely e személyek részére jogtalan előny szerzését célozta. E magatartása a fentiek értelmében a Btk. 305. § c./ pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettének minősül.

A hivatali visszaélés büntette célzatos bűncselekmény, megvalósulásához nem szükséges, hogy a hivatalos személy jogellenes magatartása folytán ténylegesen bekövetkezzék a jogtalan előny vagy jogtalan hátrány. Elegendő, hogy a cselekményt az elkövető ennek érdekében valósítsa meg. (BH2016 . 260.) Egyazon jogtalan előny vagy hátrány (vagyis egy következmény) előidézése végett a több rendbeli kötelességszegés, hatáskörtúllépés bűncselekményi egység akkor is, ha az előny vagy hátrány többeket érint.

Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlott II. tényállásban rögzített cselekményét a Btk. 305. § c./ pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettének minősítette.

A másodfokú bíróság alaposnak találta a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést, azonban nem értett egyet a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontjával, hogy végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés szolgálja megfelelően a büntetési célokat a vádlott vonatkozásában, mivel azt eltúlzónak tartja. Az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés nem vezethetett eredményre.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács alapvetően helyesen értékelte a bűnösségi körülményeket, súlyosító körülményként kell azonban figyelembe venni a hasonló bűncselekmények elszaporodottságát, hogy a kapitány magatartása széles körben figyelmet kapott és elterjedt (nem csak a büntetőeljárási törvényen alapuló idézések miatt) és felháborította a beosztotti állományt (ezt tükrözi a névtelen feljelentés ténye is). A másodfokú bíróság szükségesnek látta pénzbüntetés kiszabását is a Btk. 33. § (4) bekezdésének felhívásával a lefokozás mellett. A napi tételek számát úgy állapította meg, hogy az igazodjék a vádlott által elkövetett cselekmények tárgyi súlyához és a bűnösségi körülményekhez, az egynapi tétel összegét pedig a vádlott jövedelmi és vagyoni viszonyaihoz igazította. A Btk. 51. §-a alapján rendelkezett a kiszabott pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a pénzbüntetés kiszabása szükséges és elégséges a speciális prevenciós büntetési célok eléréséhez.

Az elsőfokú katonai tanács helyesen alkalmazta a vádlottal szemben a lefokozást. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott a reá ruházott közhatalommal visszaélt, ezért a továbbiakban nem alkalmas ilyen hivatal betöltésére. A vádlott kapitányságvezetőként követte el a terhére rótt bűncselekményeket, és ezért méltatlanná vált a rendfokozat viselésére. A fellebbviteli bíróság a generálprevenció érvényesülése érdekében nem mellőzhette a lefokozás katonai büntetést.

Mindezek alapján a büntetés enyhítésére - megrovás alkalmazására - irányuló védelmi indítvány eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta feltüntetni, hogy halmazati büntetést szabott ki, ezért azt a fellebbviteli bíróság pótolta és a kiszabott büntetéseket halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezése is törvényes, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2017. október 4.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. a tanács elnöke, Dr. Szabó Éva hb. alezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. bíró

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. október 4.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

...